

ко се измамили. По-раншниятъ вардачъ на нѣмцитѣ, Саидъ, отишелъ въ Сараньово и оттамъ въ Пазарджикъ и разказалъ на пашитѣ, че въ Бѣльово имало много млади мъже въоръжени, но тѣ се криятъ по гората. Особено опасни за турцитѣ били двама храбри здравеняци български момци, които по-рано убили на гарата запитиѣ и не били още хванати.

Така на другия день отъ заминаването на войската бѣльовци били изненадани. Въ селото пристигнала отъ Сараньовската гара една рота отъ 200 души грозни черкези, татари и манафи. Тѣ съ свирепи лица навлѣзли въ селото и се хвърлили върху мирното население, старци, жени, деца и започнали безчовѣчно да ги мжчатъ. По улицитѣ почти предъ всѣка къща били изкарани българитѣ, вързани съ вжжета и немилостиво бити съ тояги и дървета. На много стрехи били издигнати бесилки, и тамъ висѣли мъченици, привързани подъ мишцитѣ или само за ржцетѣ, а краката имъ се люлѣятъ въ въздуха. Нѣкои татари държали остень въ ржцетѣ и съ него бодѣли вързанитѣ или повесенитѣ българи. Други палѣли борина и съ нея горѣли прѣститѣ на мъченицитѣ. По всички мегдани лежали хора, пребити отъ бой, изранени отъ огънь и ножове, изплѣзали езици отъ прѣстѣгане и висене по колове и стрехи.

Съ тѣзи адски мъжки турцитѣ искали да накаратъ раята да издаде скрититѣ оржжия, да обади, где се криятъ въоръженитѣ младежи и да ги хване и доведе на турцитѣ.

Чудно нѣщо! Въпрѣки всички тия мъчения и бойове, нито единъ бѣльовецъ не издалъ брата си, съседа си, християнина. Всички казвали: „не знамъ, не съмъ видѣлъ, не съмъ чулъ, не бѣхъ въ селото“...

### Храбритѣ жени спасяватъ селото

Озвѣрѣли отъ ядъ, че не могатъ да откриятъ скрититѣ въоръжени младежи, нито да хванатъ женитѣ